

Ու գինովանա՜մ ծնրադիր պարայածիկ բուրումէն,
Եւ դուն ճակատս համարէ՛, և թող շրթներդ խօսին...

Բայց լուռ ես դուն, ու գիշերն է ձայներով օրորումս՝
Ինչպէս ալիքը ծովին մրմունջովն իր կ'օրորուի,
Ապարանքիդ մէջ եկեր է լուսնկան ոսկիւմս՝
Եւ սրնեւուն շուրջ հիմա ծաղիկներ կան ըստուերի

Դեռ կը սպասեմ որ ըսես ինձի Հէքեաթն Երգերու,
Ու տես, նստեր եմ խոնարհ և լրակեաց, ոտքիդ մօտ,
Վարպետ, ես շատ կը վախնամ քեզ հարցունեիր ընելու
Իմ հոգիիս ու մտքիս համար այնքան անձանթ...

Արեւ Երեւ

ՆԻԲԵԼՈՒՆԳՆԵՐՈՒՆ ԵՐԳԸ

ԵՐՐՈՐԴ ՊԱՏԱՀԱՐ

ԻՆՉՊԵՍ ՍԻԳՖՐԻՒՎՈՐՄԱ ԵԿԱԻ

Երիտասարդն հագիւ երբեք կ'ունենար
Սրտի տազնապ տարփատենչակ, Լուր հաստ
Թէ Բուրգոնդներն աղուոր աղջիկ մ'ունէին,
Գեղեցիկ սրբան մտքդ կրնայ փափագիլ-
Որուն շնորհի յետոյ անցան իր գլխէն
Ուրախութիւն անհուն, անհուն և աղէտ:
Անգուգական գեղեցկութիւնն աղջկան
Հանրածախթ էր՝ ինչպէս սէգ զգացումներն,
Որոնց մէկէ աւելի քաջ դուքացներ
Աւեր էին փորձն. եւ ասկէ՝ Գունթիւրի
Երկիրը շատ կտրիճներ հիւր կու գային:
Թէւ շատեր տեսնուեցան ի խնդիր
Անոր սիրոյն, բայց ինք Քրիմիէլը չէր կրնար
Տալ որչա՛ւ մ'իր օրտին մէջ՝ ընտելու
Անոնցմէ մին իբրը օրտու: Անոր դեռ
Անժանթ էր ան՝ որ գրաւեց սիրտն յետոյ:

Մտածեց այն վե՛հ սէրը որդին Սիգլինդի:
Հետապնդումն ուրիշներուն՝ բաղադատմբ
Իրենին՝ հսկ էր, արժանի էր հերոսն
Ըստանալու չքանդ կընոջ մը զգուանքի:
Անկէ յետոյ ազնիւ Քրիմիէլը եղաւ
Քաջախիդան՝ պերճ Սիգֆրիդի ամուսին:

Երբոր խորհուրդ կու տային իր մտերիմներն
Ու իր ծընողքն որ իր մաքովը փնտէր
Հաւատարիմ սէր մը, կընոջ մը դիմէր
Իրեն պատկան, ազնիւ Սիգֆրիդը կ'ըսէր.
«Կ'ուզեմ առնել Քրիմիէլը՝ աղջիկը աղուոր
Բուրգոնդներու երկրին՝ անզոյց աննըման
Գեղեցկութեանն համար: Ես շատ լաւ գիտեմ
Թէ չըկայ կայր այնքան հըգօր, որ ըստրել
Ուզելով կին մ'իրեն, յիսփէր ամէն ճիգ
Տիրանալու այդ գեղաղէջ բամբէջին »:

Իր ճորտերէն լըսեց այս լուրը Սիգմունդ
Եւ այսպէս ան իր տղուն կամքը ճանցաւ:
Եւ ցաւեցաւ սաստիկ որ ան կը անշար
Այն գեղապանձ օրիորդին ձեռքն ուզէ:
Աս Սիգլինդն ալ տխրեցուց՝ գերագնիւ
Թագաւորին կինը. մեծ հոգ ունեցաւ
Զաւկին կենսքին համար, զի նէ կը ճանչնար
Շատ լաւ Գունթիւրն ու իր մարդկն: Ըսկըսան
Հէրոսին միտքը փոխելու աշխատիլ:

Այն առնէ այսպէս խօսեցաւ վե՛հ Սիգֆրիդ.
«Սիգլին հայր, առանց սիրոյ ազնիւ կնոջ
Կ'ուզեմ ապրիլ ես միշտ, եթէ չզատնամ հոն
Ուր կը վազէ սիրտը սիրով կաթոգին »:
Ինչ որ իրեն ըսուեցաւ ձայն էր շուրիս:

«Քանի որ չես ուզիր քու միտքըդ չըլնել,
Ըստ ալքային, քեզ պիտ' օգնեմ ժըրութեամբ,
Եւ պիտի 'նեմ ինչ որ կրնամ՝ օգնելու
Քեզ որ հասնիս քու փափագիդ: Բայց սակայն
Արքայն Գունթիւրն ունի զոռոգ շատ մարդիկ:
Եւ եթէ մի՛ միայն Հազնն իսկ ըլլար,
Անրը հըգօր, այնքան յանդուգն է, յոխորա,

Որ կը վախճամ շատ՝ մի գուցէ հասնի մեզ
Աղէտ մը մեծ, եթէ ուզինք բտտանալ
Զփնդազեզ ու վեհապանեմ օրերորդն»։ [տախթան
— Ի՞նչ վրտանազ մեզ կրնայ՝ պառնալու, պա-
Տըւաւ Սիգֆրիդը. ինչ որ իբրեւ բարեկամ
Բտտանալ չեմ կրնար, բազուկս իր ուժով
Պիտի կրնայ զայն ունենալ։ Վստահ եմ
Որ ես պիտի կարողանամ նըւաճել
Երկիրն եւ իր բընակիչներն համօրէն»։

Պատասխանեց այն ժամանակ տէր Սիգմունդը.
«Խօսքերդ ինծի հաճելի չեն։ Երբ լսուին
Այս ըսածներդ Հոնեստի վրայ, գուն ձիով
Գունեթերի հողն երբեք մտնել չես կրնար
Հատոնց ծանօթ են ինձ Գունեթեր եւ Վերնոտ։
Ոչ ոք կրնայ բռնի այն կոյսն ունենալ»։

Սիգմունդ արգայն այսօրինակ խօսեցաւ,
(Հաւատստեցին ինձ ուրիշներ)։ «Կ'ուզե՞ս դուն
Անուհանգընձ երկվարել դէպ ի հոն
Մարտիկներով. բարեկամներ թէ ունինք,
Անոնք բոլոր պիտի շուտով պատրաստուին»։

Պատասխանեց Սիգֆրիդը. «Ես միտք չունիմ
Իմ քաջերուս զըլուխն անցած՝ ըլլար ան [բնաւ,
Կարծես բանաձ մը դէպ ի մարտ խաղացող՝
Տիրանալու այսպէս չփնդ այն կոյսին.
Աս ինձ համար պիտի 'լլար շատ ցաւալի։
Բազուկըս լոկ պիտի կրնայ ստանալ զայն։
Ես տասներկորով կ'ուզեմ երթալ Գունեթերի
Երկիրը. դուք պիտի ուզէ՞ք ասոր մէջ
Օգնել ինձ, ո՞վ Սիգմունդ, հայր իմ։ Տրուեցան
Իր քաջերուն զգեստներ նկարէի՝ խայտաբղէտ։

Եւ Սիգմունդ մայրն ալ այս լուրը լսեց,
Դէ գորովիլ սկստաւ սիրուն զուգին վրայ,
Զի կը խիթար թէ պիտի զայն կորսնցնէր
Զեռօով մարդոցը Գունեթերի։ Ըսկըսաւ
Ազնիւ բամբիշն ողորմ ողորմ այրաստուել։

Սիգֆրիդ առաջ պետք զընազ նէրա քով,
Եւ խօսեցաւ իր մօրն հեղին եւ անուխ.
«Ո՞վ կին, պէտք չիս բնաւ որոշման համար լալ,
Վասն զի ես երբեք կ'սկսեմ՝ հոգ չունիմ
Իմ թընամեացս համար բոլոր։ Միայն դուք
Ինձ օգնե՞ք որ ես երթալ կրնեմ
Բուրգոնգներուն երկիրը. ես ու 'նկերներս
Հազնիք անանկ զգեստներ, նըմանք ռոնց
Կը կըրեն լոկ քաջակորով կորիճներ։
Անկեղծօրէն պիտի 'լլամ ձեզ շնորհակալ»։

— Որովհետեւ գուն չես ուզեր հրաժարիլ,
Ըսաւ Տիկին Սիգմունդը, ես պիտի օգնեմ
Ճամբուդ համար, ո՞վ միածին իմ զաւակս.
Ես պիտի տամ քեզի եւ քու 'նկերներուդ
Անպիտի լաւ զգեստներ, նըմանք ռոնց

Ոչ մի ասպետ կըրեց երբեք, եւ՝ առատ»։
Առոյգ Սիգֆրիդը ժընեցաւ այն ատեն
Թագուհիին առջեւ եւ այսպէս ըսաւ.
«Ճամբորդուեթեան համար կ'ուզեմ առնել ես
Լոկ տասներկու մարտիկ։ Անոնց համար թող
Զգեստ պատրաստեն. պիտի երթամ ու տեսնեմ
Սիրով թէ ինչ վեհակի մէջ է Քրիսթիլը»։
Այն ժամանակ աղուոր կիներ մընացին
Հստած գիշեր ցերեկ առանց հանգչելու,
Մինչեւ զգեստները Սիգֆրիդի լըմընցան.
Իր որոշումը կը պահէր ան հաստատ՝
Իր փափագած համբարութիւնն ընելու։

Իր հայրն իրեն շինել տըւաւ պեճն տարազ
Ասպետական, զոր պիտի կրէր՝ երբ ահա
Պիտի թողուր երկիրն իր հօր՝ Սիգմունդի։
Պատրաստեցին շատ լանշպպահ ու զըրահ,
Կուռ կորդակներ, լայն եւ փայլուն վահաններ։
Կը մօտնար համբարութեան ժամն ահա։
Մարդեր՝ կիներ կը սկըսէին հարցնել
Մէկը միւսին՝ հոգած, թէ այն կարիճներն
Իրենց երկիրն արդեօք պիտի դառնային։
Եւ հերոսները կու տային բեռցընել
Գրաստներու վրայ գէտուզաղէնն ու զգեստներն։
Աղուոր էին ձիերն իրենց, եւ ոսկի
Կարմիր անոնց սարուփարթան. եւ երբեք
Վախճալու ոչ ինչ կար թէ մէկը ապրէր
Աւելի եւս խիզախ՝ խրոխտ քան Սիգֆրիդ
Եւ իրենեկըն։ Այն կը տեսչար վաղընպիտթ
Բուրգոնգներուն դէպ ի երկիրը մեկնիլ։
Զաւազնօրէն լացին վըրան թագաւորն
Ու թագուհին. զանոնք երկուքն ալ սփոփեց
Մեծ գորովով, եւ խօսեցաւ. «Գուք բընաւ
Պէտք չէ լաք իմ պատճառաւ. միշտ եղիք դուք
Կենաքիս համար աներկեւան եւ անհոգ»։

Մարտիկներուն համար ալ ցաւ մըն էր այս.
Լացին նոյնպէս շատ կիներ. սիրտը իրենց
Կ'ըսէր անոնց իրացընէ՝ կը կարծեմ՝
Թէ սիրելի շատ հերոսներ կ'երթային
Մահ գահելու. կը հեծէին իրաւամբ.
Աղէտը մեծ անոնք կ'անխաւ կը զգային։

Եօթներորդ օրն առաջին վրայ Վորմսի մէջ
Կը վարզէին քաջերն հինան ձիան ձիերնին։
Զգեստներն կարմիր ոսկի, զէնքերն ու զարդերն
Արուեստակերտ։ Զիւրն առաջ կ'երթային
Մեծվայելու՝ իրենց նիւսին վրայ կրելով
Հուլակապանծ Սիգֆրիդի քաջ ընկերներին։

Սպարախն իրենց նոր էին, շինջ եւ լայնի,
Սպաւարտները գեղաւուք՝ երբոր ան
Քըչեց ձին դէպ ի ալգունիք՝ անվեհեք
Խիզախ Սիգֆրիդը Գունեթերի երկիրն մէջ։

Ըզգեստ, զէն զարդ զգեապաճոյն աւելի բընա երբեք չըկրէիք ոչ մէկ հերոս։ Սուրբորուն ծայրը մինչ խթանները կ'իջնէր։ Ունէին սուր աէգեր ընտիր ասպետներն։ Իսկ Սիգֆրիդինը լայն էր լման երկու թիզ, Շէդրը որուն ահագորէն կը կտէր։ Բռնած էին սանձերն ոսկի ձեռքերինին, եւ ասպաններն էին մշտաբար։ Այս կերպով Մըտան երկիրն անոնք։ Ամբոխն ամէն կողմ Բերանարժաց կը հշտնար զըջանին։ Գունթերը շատ մարդերն անոնց ընդատաշ կը փութային։ Այս մեծասիրտ դիւցազներն Յառաջնին զէպ ի պետերը նորէն ինչպէս պատշաճ էր, եւ հիւրերն հոյանուն Բնդունեցին իրենց տիրոջ երկրին մէջ։ Արին անոնց ձեռքէն իրենց վառաններն յի պախուցներն երազաթիւիչ ձիերուն։ Երիվարներն անտիք տանիլ կ'ուզէին Դէպ ի պալատ։ Քաշայանդուզն Սիգֆրիդ Աղադակնց սակայն իսկոյն։ «Մեր ձիերն շուն թողուցէ՛ք՝ ինծի եւ իմ մարդերուս։ Փութանակի պիտի մեկնիք այս տեղէն։ Վասն զի մենք ունինք բարի դիտումներ։ Ան որ գիտէ ճշմարտութիւն՝ ինձ պիտի Բարեհաճի պատասխանել։ Այտին 'սէ Ուր կրնամ ես Բուրգունդներու վեհագոր Աբրայն գտնել Գունթերն»։ Եւ մէկ անոնցմէ Որուն ծանօթ էր այս՝ տըւաւ պատասխան։

«Եթէ կ'ուզէք արքայն տեսնել դուք, աստի կրնայ շատ լաւ ըլլալ։ Այն միծ սրահին մէջ Զինքը տեսայ իր քաջընուն հետ. մըտէք եւ զանիկա պիտի կրնաք հոն գտնել իր մեծապանծ մարտկնեւրով միասին»։

Այն ժամանակ իմացուցին արքային թէ հրաշալի կերպով հազուած դիւցազներ ինն հասած, թէ ունէին զըրաններ Մեծահարուստ եւ ըզգեստներ գեղադէշ, եւ թէ զանոնք չէր ճանչնար ոչ մի Բուրգունդ։

Ըստնայացած արքայն կ'ուզէր իմանալ թէ մարտկներն այն պէնք ուրկէ՞ կու գային՝ Այնքան պայծառ եւ մեծաճոխ զգեստներով, եւ սպարներով այնքան ընտիր՝ նոր ու լայն։ Բայց զի ոչ ոք կրնար իրեն բաւ մ'ըսել, Ասկէ տաստիկ կը տանջուէր թագաւորն։ Քաշ եւ ազնիւ Մէցի Որտուինն այն ատեն հատասխանեց թագաւորին։ «Արդ զի մենք Անոնք թէ ո՞վ են չնեք գիտեր, մօրեղբայր»։ Հազէնը պէտք է որ կանչել տաք դուք հոս, եւ թող անի զանոնք. անգամ մը տեսնէ։ Պետութիւններն անոր ծանօթ են, ծանօթ

Նոյնպէս հոգերն օտարիներուն. թէ ո՞վ են Այն դիւցազներն՝ եթէ գիտէ, պիտի 'սէ»։

Ետեւին մարդ զըկէք ~~ապագան որ փութիւր~~ Գայ՝ հետ ~~առաջ~~ Բրեններն։ Ան վեհօրէն Մարտկներուն յատաջնց զէպ արգունիք, Խաշու համար զինք թագաւորը կ'ուզէր՝ կը հարցունէր Հազէն. «Կան իմ տանը մէջ քաշ հերոսներ՝ զորս ոչ ոք չու կը ճանչնայ։ Դուն թէ գանոնք, Հազէն, տեսած ես կանխաւ, ճշմարտութիւնն ինծի ցուցնես պիտի յայտ»։

— Այո, ըսաւ Հազէն. ու զնաց պատուհան, եւ աչքերովը կը գնէր նորեկներն։ Ըզգեստներուն ու զինքերուն հաւանցաւ։ Անոնք սակայն Բուրգունդներու երկրին մէջ Բալորովին իրեն օտար կը թուէին։ Ըսաւ յետոյ. «Այս մարտկներն ուրկէ՞ ալ եկած ըլլան զէպ ի Հոնիոս, անպատեան Պետեր են, կամ թէ պետերու բարեբներ։ Զիերն իրենց չքնաղ, զգեստին՝ զեղաշուք։ Ուրկէ՞ ալ գան, դիւցազներ են քաշափրաւ»։

Ըսաւ դարձեալ Հազէն. «Թէեւ տեսած չեմ երբեք Սիգֆրիդը, սակայն ես կը միտնիմ կարծելու՝ ինձ հրեւցածին համեմատ՝ Թէ նոյն դիւցազն է որ յառաջ կը խաղայ Ադրթան շըքիւ եւ վեհափառ զընացով։ Անիկա այս երկիրը լուր կը բերէ։ Ի պարտութիւն մատնեց ձեռքն այդ դիւցազին Յանդուգն ու խորհաւ Նիբելունգները։ Շիրմուզ եւ Նիբելունգ, քաշ արքայի մը ճեսերն։ Հրաշալիքներ կատարեց այն ժամանակ Զօրութեամբ իր բազուկին քաշնը Սիգֆրիդ։

«Հերոսը ձին հեծեր կ'իրթար առանձին, երբ լերան մ'ուտքն հանդիպեցաւ, այսպէս ինձ Պատմընցաւ, Նիբելունգի գանձին մօտ, Շատ վեհ մարդոց՝ զոր չէր ճանչնար, եւ սակայն Զանոնք ճանչցաւ իր փորձով այն ժամանակ։ Նիբելունգի գանձը բուր լեռնէն դուրս ինք բերը զոգախոր. — Արդ ըսեցէք Զորմանալի վէպն։ — Ըսկըսած էին երբ Նիբելունգները զայն բաժնել մէջերին, Սիգֆրիդ տեսաւ եւ հիացաւ ծառց դիւցազն։ Եւ այնչափ մօտ եկաւ անոնց, որ տեսաւ ինք հերոսներն, եւ հերոսներն՝ ինք տեսան։ Անոնցմէ մին աղաղակեց. «Աստիկ Նիգելունդիկ Սիգֆրիդ հերոսը կու գայ»։ Անոր զլիւնն Նիբելունգներուն մօտիկն հոն՝ Պատասխանել անցան կարի աստղը։ Գարեթեմեամբ ընդունեցին քաշ Սիգֆրիդը Ըլլայ Շիրմուզ թէ Նիբելունգ։ Միաձայն Աղալեցին առաջագանդ սէջ պետին

Որ գանձն իրենց միջև բաժնէ՝ փափագենին՝
Արաշահքին այնքան էր մեծ, որ Սիգֆրիդը
Սկզբաւ մըտիկ ընել անոնց խնդրանքին։
Տեսաւ հոն այնքան ջինջ քարեր, գոհարներ,
Մեղի ըստած ու լտւածին համմատ,
Որ քառանիւ հարիւր սայլեր չըլլային
Պիտի կարող չարժել զանոնք տեղերնէն։
Նիբելունգի երկրին ոսկին կարմըրուկ
Շատ աւելի էր սակալ։ Այժաք է բաժնէր
Չեռքն անվեհեր Սիգֆրիդի այն բոլոր գանձն։
Անոր տըւին՝ աշխատանքին իբրը վարձ՝
Նիբելունգի սուրբ։ Ստակայն չըմոռուց
Կատարութիւնը Սիգֆրիդի գանձոյը գոհ։
Ան չըկրցաւ ձեռնարկը ծայրն հասցնել,
Զի կուտաւէր ունէին սիրտն ու հոգին։
Չըկրցաւ ան գանձը բաժնել մէջնորդին։
Որովհետեւ հետի ըսկըսան կոխ փնտռել
Մարդերն երկու արքաներուն։ Բայց սուրուն
Իրենց իսկ հօր՝ որուն անունն էր Բալմունգ՝
Նիբելունգի գանձն ու երկիրը չուպեց։
Ունէին հոն անոնք իբրեւ քարեկամ
Տասներկու քաջ մարդիկ, հըզօր հսկաներ։
Բայց ինչ օգուտ։ Սիգֆրիդը գանձոյը ըզգտնեց
Իր մոեկան ձեռքով։ Ընկճեց եօթն հարիւր՝
Նիբելունգի երկրէն եկած՝ մարտիկներն,
Ընտիր սըրունք, որուն անունն էր Բալմունգ։
Անանկ սարսափ տարածեցին սուրն՝ հերոսն,
Որ ձեռնթափ եղան բոլոր կտրիներն,
Երկիր՝ քաղաք եղան անոր հըպատակ։
Փոռք էր արդէն զոյգ արքաները տապաւտ։
Կենաքին վըտանգ մը կը սպաւնար մեծ Աբրիիւ։
Որ լուծելու համար վըժմի իր տէրերուն,
Կ'ընէր անկը շանքեր, միջնիւ որ առաւ
Սիգֆրիդի մեծ զօրութեան փորձն ինք անձամբ։
Հուճկու թըղուկը չըկրցաւ դիմադրելու
Կը վագէին գերզ վայրենի առիւծներ
Լեքան վըրայ, ուր Աբրիիւն Գլխանոցն
Յափուակեց։ Այսպէս Սիգֆրիդ՝ մարդն անեղ՝
Զարաւուրելի՝ դարձաւ գանձին ինքը տէր։
«Որոնք որ իր դէմ ժպրհեցան զուպարիլ,
Ամէնքն ինկան տապաւտ։ Տըւաւ իսկելիս
Փոխարել գանձն ու զանալի հոն՝ ուրկէ
Նիբելունգի մարդիկն առած էին գայն։
Հըզօր Աբրիին եղաւ անոր անոր պահապան։
Բայց պէտք եղաւ որ նախ երգնու, թէ իրեն
Իբրեւ անենկ ծառայ պիտի ծառայէր։
Այս վայրկեանէն եղաւ ամէն բանի մէջ
Անձանդէր անոր»։ Այսպէս խօսեցաւ
Կարձեալ Հագէնը Տրոնյէի։ «Առաիկ
Ինչ որ Սիգֆրիդ գործեց. ոչ մի մարտիկ բնաւ

Աւելի մեծ ոյժ՝ զօրութեան չըստացաւ։
«Անոր մասին գիտեմ ես դեռ աւելի
Զարմանալի բաներ, որ ինձ ծանօթ են։
Նոյն դիպագն իր ձեռքով Վիլպայն ըսպանեց։
Լըւացուեցաւ անոր արեան մէջ, ու մորթն
Եղաւ նըման եղջիւրի. սոսկ տեսան գայն,
Որ ոչ մի զէնք անոր վընաս չէր գործեր։
Երիտասարդ պետը մենք պէժք է՝ Նիգունիք
Ամնալու կերպով, որպէս զի քաջոտն
Հերոսին հոյր վըրանիս չըգրգռեց։
Այն աստիճան զեղեցկագեղ է մարմինն,
Որ կը տարուի մարդ սիրելու զանիկաւ։
Այնքան հրաշքներ գործեց ան իր զօրութեամբ»։
Խօսեցաւ այն ատեն հըզօր թագաւորն։
«Իրաւացի են քու խօսքերդ. տես ինչպէս
Դիւցազներուն նըմանակ կազմ են մարտի
Իր մարտիկներն ու ինք՝ յանդուգն դիպագն։
Հըզօր սուրին պէժք է երթալ ընդառաջ»։
— Կրնաք առանց անպատուութեան ընել գայն,
Ըսաւ Հագէն, ազնուազարմ է, հըզօր
Թագաւորի որդի։ Ան ինձ կը թըլի
Մըտաբալ։ Ինք Քրիստոս գիտէ թէ ինչու։
Զնչին բախի համար լըլլայ պիտի՝ անշուշտ
Երիվարելի դիպագնին միջնիւ հոս»։
Այն ժամանակ ըսաւ երկրին թագաւորն։
«Ըլլայ զալնստը բարի. քաջ է, ազնիւ։
Լաւ հասկըցայ. աս օգտաւէտ պիտի լլլայ
Իրեն՝ մեր այս Բուրգոնդներու երկրին մէջ»։
Հ. Ա. ՂԱՅԻՆԿԱՆ

Ս Պ Ա Ս Ռ Ի Մ

Դրաման առջև կը ծըփայ
Ծովն աստղերով ցոլցուն։
Սիններուն տակ մարմարեայ
Կը սպասեմ իր գառնալուն։

Առագաստն իր չեկաւ դեմ՝
Ըլլաւու գէթ ինձ պատան...
Արցունքներս են — ոչ աստղեր —
Պըճներ ծովու իր ճամբան։

Ախրներ մեզմ կ'ազօթեն,
Կ'ողողէ լոյս մը սիւներ. —
Եվան... ոչ... իմ գաւթիլէն
Լուսնակն իր տեղ կ'ելլէ վեր։

Դ. ՎԱՐՈՒԺԱՆ

(Ամերիկեան Հանրագիտակ Տարեցոյց 1925)